

[Aksel Larsen.]

foranstaltninger til bekæmpelse af den indenlandsk skabte inflation. Ja, det er da ganske rigtigt, at det bør regeringen gøre, men den idé går jeg ud fra den har fået i forvejen; den behøvede egentlig ikke at få den her. Herudover skal den fremlægge et skøn over de samfundsøkonomiske muligheder for den nærmeste tids indkomstudvikling. Så vidt jeg ved, gør regeringen det hvert eneste efterår; det er regeringens pligt. Det er bl. a. det, vi har en regering til. Men selvfølgelig kan man godt skrive det i et dagsordensforslag. Og så skal regeringen som led i en udgiftspolitik fremlægge til behandling et 3-årigt budget for statens anlægs- og driftsudgifter, sat i forhold til den formodede produktionsudvikling. Jeg forstår det sådan, at det har regeringen sagt at den agter at gøre, og det er da klart, at den er nødt til at sætte det i et eller andet forhold til den formodede produktionsudvikling.

Jeg kan ikke se, at der står noget som helst i dagsordenforslaget, som man er i stand til at stemme imod, men så kunne hr. Poul Hartling lige så godt have fremsat et dagsordensforslag om, at man mener, solen fortsat bør stå op i øst; det ville vi også alle sammen være enige om, men om det egentlig er synderlig nødvendigt at vedtage sådanne almindeligheder, som alle anerkender, er jeg stærkt i tvivl om. Men bevares, der skulle jo komme et dagsordensforslag ved denne lejlighed, og når der kommer et af denne art, så røber det mere end noget andet, hvilket dilemma venstre — og formentlig også de konservative — befinder sig i. Jeg synes, de skal have lov til at blive ved med at befinde sig i dette dilemma, indtil de forsøger at finde deres egne ben og også flertallet af deres egne vælgeres interesser, for sagen er den, at de to partiers skattepolitik går stik imod flertallet af deres egne vælgeres skattemæssige interesser, og det er mig ufatteligt, at det konservative folkepartis mange lønmodtagere og funktionærer og dermed lige stillede finder sig i, at partiet enten af rent partiagitoriske grunde eller på grund af vanetænkning eller af hensyn til nogle ganske få — måske et par promille — af partiets vælgere vil fastholde en tåbelig skatteordning, som aldrig burde have været

indført, og som i hvert fald for længst burde have været begravet.

Iver Poulsen: Danmarks udenrigspolitik hviler stadig på to grundfundamenter: vort medlemskab af NATO og vort medlemskab af FN, og man kan vist godt sige, at disse to medlemskaber har været gode grundfundamenter. Derfor kan vi kun beklage, at de i de seneste år er blevet rokket ret betydeligt, men det må vi tage til efterretning og indrette os efter. Det har udenrigsministeren da også gjort, hvilket bl. a. kom til udtryk i udenrigsministerens udtalelse i hans bog „Danmarks udenrigspolitik“ om, at hvis både freden og friheden skal bevares, så må der stå magt bagved, og denne har hidtil ikke kunnet skabes gennem FN i tilstrækkeligt omfang. Dette må sammenholdes med en tidligere udtalelse af udenrigsministeren om, at hvis der sker en væsentlig svækkelse af vor vilje til sammenhold inden for NATO samt af vort forsvarsberedskab inden for NATO-familien, ville det automatisk forringe vore muligheder for at komme videre ad afspændingsvej.

De uafhængige er enige med udenrigsministeren i denne nøgterne og realistiske vurdering og placering af NATO-sammenholdet som den væsentligste faktor til sikring af freden, til sikring af vor frihed og til styrkelse af mulighederne for at komme videre frem imod den afspænding, som vi alle sammen ønsker.

Jeg føler mig sikker på, at udenrigsministerens bedømmelse falder nøje sammen med langt den største del af den danske befolkning. Herpå tyder også den såre beskedne interesse, som det radikale udspil i form af hr. Helveg Petersens pjeces om forsvaret synes at kunne samle. Jeg finder derfor ingen anledning til at omtale dette radikale udspil nærmere, men vil blot sige, at det betyder en skuffelse for den store del af befolkningen, som havde håbet, at forsvarsspørgsmålet med forsvarsforliget i 1960 var blevet løftet op over partipolitikken og op i det saglige plan, hvor dette alvorlige og vigtige spørgsmål rettelig hører hjemme.

Uden at trævle markedspolitikken op — den blev jo drøftet her i tinget for få dage siden — vil jeg dog gerne ved denne